τὸ σκοτάδι της ὅλα τὰ βδελυρὰ ἐγκλήματα.

Τὸ σπίτι τῆς Κυρὰ Φροσύνης χωριζόταν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Συλήβεργου μὲ δυὸ ἄλλα σπίτια : τοῦ Καλαμανάκη καὶ τοῦ Μηνᾶ. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἡ ὑπηρέτριες στὰ Γιάννενα εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ σηκώνονται λιγάκι ἀργότερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, γιὰ νὰ πλύνουν ἢ νὰ κοπανίσουν λινάρι, ποὺ θὰ τὸ παρέδιναν ὕστερα στὶς καλόγρηες τοῦ Ἀρχιμανδρείου νὰ τὸ ὑφάνουν.

Ἐνῶ λοιπὸν ἐδούλευαν ἡ ὑπηρέτριες τοῦ Συλήβεργου στὸ πλυσταριό, ἄκουσαν τὴν κλαγγὴ τῶν ὅπλων καὶ ὑπόκωφο θόρυβο. Ἀπὸ περιέργεια, ἄλλες βγῆκαν στὸ δρόμο καὶ ἄλλες πῆγαν νὰ ξυπνήσουν τὴν κυρά τους. Μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας ἀκούστηκε ἄγρια ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλῆ :

—Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Ἀλῆς !... Ἀνοίχτε μου γρήγορα !...

Ἡ γρηὰ βυζάστρα τῆς Κυρὰ—Φροσύνης κατέβηκε καὶ ἄνοιξε. Μιὰ νέα ὑπηρέτρια ἐρχότανε πίσω.

Ὁ Ἀλῆς μπαίνει τότε μέσα, ἁρπάζει τὴ γρηὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἀνεβαίνοντας μαζί της, τῆς λέει :

—Μὴ φοβᾶσαι, ὀρὲ βάβω ! Ποῦ κοιμᾶται ἡ Φροσύνη ;

Ἡ δυστυχισμένη ἀρχόντισσα ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, τὶς φωνὲς, τὸ τρίξιμο τῶν ὅπλων, εἶχε ξυπνήσει. Ἐπήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ προσπαθοῦσε νὰ σκεπάσῃ γρήγορα-γρήγορα τὴ γύμνια τοῦ κορμιοῦ της.

Ἦταν ὡραία ἡ Φροσύνη, ἐπάνω στὴν ἄνθησι τῶν 28 της χρόνων. Ὁ Βαλαωρίτης ἐξύμνησε τὸ ἠγεμονικὸ της ἀνάστημα, τὸ κορμί της «ζυμωμένο μὲ κρῖνα καὶ ρόδα», τὰ βαθυγάλαζα μάτια της, τὴ βελουδένια μουσική της φωνῆς της

Τὴ στιγμὴ ποὺ φοροῦσε τὸ κοντογούνι της, ὁ Ἀλῆς ἔσπρωξε τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράτης καὶ μπῆκε μέσα, μὲ ὅλα του τ' ἄρματα. Ἡ Κυρὰ Φροσύνη δὲν ἔχασε ὁλότελα τὸ θάρρος της. Μὲ φωνὴ παλλομένη ἀπὸ ἀγανάκτησι, τοῦ εἶπε τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ λόγια :

—Τί εἶνε αὐτά, Βεζύρη ; ! Δὲν ντρέπεσαι τὸν κόσμο, δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό, νὰ μπαίνῃς μεσάνυχτα σπίτι μου ; !

Ὁ Ἀλῆς, μὲ τὴν πανουργία τῆς ἀλεποῦς, εἶπε :

—Μὴ φοβᾶσαι, κυρά μου... Ἑτοιμάσου, ντύσου καλά, γιὰ νὰ μὴν κρυώσῃς...

Καὶ βγῆκε γιὰ νὰ δώσῃ νέες διαταγές. Μετὰ λίγες στιγμὲς μπῆκαν οἱ σωματοφύλακές του κ' ἔπιασαν τὴν Κυρὰ Φροσύνη, ἡ ὁποία κλαίγοντας φιλοῦσε τὰ δυὸ παιδάκια της Οἱ Γκέγκηδες τὴν τραβοῦν ἀπὸ τὰ παιδιά της καὶ τὴν παίρνουν. Τὴν ἀκολουθεῖ ἡ πιστὴ γρηά, ἡ βυζάστρα της, ἐνῶ μιὰ ὑπηρέτρια μένει στὸ σπίτι μὲ τὰ παιδιά, ποὺ οἱ σπαραχτικοί τους θρῆνοι γεμίζουν τὶς κάμαρες.

Στὸ ἀκόλουθο φύλλο θὰ διηγηθοῦμε τὴ συνέχεια καὶ τέλος τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς τραγωδίας.

Ὁ Ἱστοριοδίφης

ΜΙΑ ΑΚΡΙΒΗ ΕΙΚΟΝΑ

Μιὰ φορὰ ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου παρετήρησε σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσι μιὰ μικρὴ εἰκόνα ποὺ παρίστανε ἕνα κοπάδι πρόβατα σ' ἕνα λειβάδι, κατα τὴν δύση τοῦ ἡλίου. Ἐφώναξε τότετὸν ζωγράφο καὶ τοῦ εἶπε ὅτιπολὺ εὐχαρίστως θὰ τοῦἀγόραζε τὴν εἰκόνα του. Ὅταν ἔφθασαν καὶ στὸ ζήτημα τῆς τιμῆς ὁ ζωγράφος εἶπε στὸν βασιλέα :

—Δὲν ζητῶ ἀπὸ τὴνΜεγαλειότητά σας τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ πληρώσῃ τὰ πρόβατα τῆς εἰκόνος μου ὅσο πουλιοῦνται στὴν ἀγορὰ: Πενῆντα φράγκα τὸ ἕνα.

Ὁ βασιλεὺς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν εἰκόνα καὶ ὕστερα ἔκανε ἀπὸ μέσα του τὸν ὑπολογισμό: «θὰ εἶνε δέκα ἢ δώδεκα ἀρνιά. Γιὰ 500 ἢ 600 φράγκα δὲν εἶνε ἀκριβὴ πληρωμένη ἡ εἰκόνα.»

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες «Τὸ κοπάδι» ἀφίχθη στὸ παλάτι. Ὁ βασιλεὺς μέτρησε ἕνα-ἕνα τὰ πρόβατα καὶ ἔδωσε στὸν ζωγράφο γιὰ δώδεκα πρόβατα—ὅσα ἦσαν—600 φράγκα. Ὁ ζωγράφος ὅμως ἔδειξε στὸν βασιλέα κάτι μικρὰ ἄσπρα στίγματα στὸ βάθος.

—Μὴν ξεχνᾶτε κ' αὐτὰ ἐκεῖ πίσω, Μεγαλειότατε ! Εἶνε τουλάχιστον τριακόσια.

—Μὰ δὲν εἶνε σκόνη αὐτό ; εἶπε ὁ Λεοπόλδος ἔκπληκτος.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε, εἶνε ἀρνιά.

—Μοῦ τὸ βεβαιώνετε ;

—Ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου.

Κι' ἔτσι ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου χωρὶς κἂν νὰ ζαρώσῃ τὰ φρύδια του ἐπλήρωσε 15,600 φράγκα μιὰ εἰκόνα ποὺ μὲ 1200 ὡς 1500 φράγκα θὰ ἦταν καλὰ πληρωμένη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤ.ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΗΣ ΓΚΑΛΕΡΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ πότισμα

(Πίναξ τοῦ ἐκθέτοντος ζωγράφου κ. Ἀλεξ. Χριστοφῆ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Καθυστερημένη μεταμέλεια

Κατὰ τὸ 1868 ἕνας κύριος Βάσμπουρν ἀπὸ τὸ Κιλήσμπουρρου ἔχασε μερικὰ χαρτονομίσματα τῶν ὁποίων ἡ συνολικὴ ἀξία ἀνήρχετο σὲ ὀγδόντα δολλάρια. Τὸν Μάϊο τοῦ 1903 ἐπεσκέφθη αὐτὸν τὸν κύριο Βάσμπουρν ἕνας καθολικὸς παπᾶς, ὁ πατὴρ Ὁ Μπριὲν καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε χάσει πρὸ καιροῦ χρήματα. Ὁ Βάσμπουρν δὲν εἶχε ξεχάσει τὰ λεπτὰ ποὺ ἔχασε, ἐξεπλάγη ὅμως πολὺ ὅταν ὁ παπᾶς τοῦ εἶπε πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνορίτες του πῆγε καὶ τοῦ ὡμολόγησε ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1868 εἶχε βρεῖ ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τὰ εἶχε κρατήσει. Ἔτυχε ὅμως σὲ λίγον καιρὸ νὰ μάθῃ ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ ἀνῆκαν στὸν Βάσμπουρν. Μολαταῦτα ὁ πειρασμὸς νὰ κρατήσῃ τὰ χρήματα ἦταν τόσο μεγάλος ποὺ παρ' ὅλο ποὺ δὲν ξόδεψε ποτέ του μιὰ πεντάρα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φύλαξε ὅμως μὲ προσοχή, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποια μέρα θὰ ἡσύχαζε ἡ συνείδησίς του καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ξοδέψῃ τὰ χρήματα χωρὶς καμμιὰ τύψι.

Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως κάθε μέρα αἰσθανόταν καὶ περισσότερες τύψεις καὶ βασανίστηκε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἕως ὅτου δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ ὑπομένῃ τὸ βάρος ποὺ εἶχε στὴν ψυχή του καὶ πῆγε στὸν παπᾶ, τοῦ ξομολογήθηκε ὅλα καὶ τοῦ ἔδωσε πίσω τὰ χρήματα, γιὰ νὰ τὰ δώσῃ στὸν ἀληθῆ κάτοχό τους.

Ἡ περίπτωσις αὐτὴ μοιάζει μὲ μιὰν ἄλλη ποὺ συνέβη πρὸ ἐτῶν στὴν Γαλλία. Μιὰ δεσποινὶς Βερνὲ ἔχασε τὸ 1872 μιὰ πολύτιμη διαμαντένια καρφίτα. Οἱ ὑποψίες της ἔπεσαν ἀμέσως στὴν ὑπηρέτριά της ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκείνη διεμαρτυρήθη γιὰ τὴν ἀθωότητά της καὶ εἶχαν μπεῖ στὸ σπίτι κ' ἄλλοι ἐργάτες ποὺ μποροῦσαν νὰ ἔχουν κάνει τὴν κλοπή, τὴν πίστεψαν καὶ τὴν κράτησαν στὴν ὑπηρεσία τους. Ἀργότερα ἡ ὑπηρέτρια παντρεύτηκε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐπίσης καὶ ἡ δεσποινὶς Βερνὲ παντρεύτηκε καὶ ζοῦσε στὸ Παρίσι, ὅταν κατὰ τὸ ἔτος 1890, δεκαέξη χρόνια ἀφότου χάθηκε ἡ καρφίτσα της, τὴν ἐκάλεσαν ἐπειγόντως ἀπὸ ἕνα νοσοκομεῖο γιατὶ μιὰ ἄρρωστη τὴν ζητοῦσε. Ἡ κυρία πῆγε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο καὶ βρῆκε ἐκεῖ τὴν παλιά της ὑπηρέτρια πολὺ βαρειὰ ἄρρωστη. Ἐκείνη ἀροῦ τὴν χαιρέτησε ἔχωσε τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι καὶ ἔβγαλε ἕνα κουτάκι τὸ ὁποῖον ἔδωσε στὴν κυρία της, λέγοντας ὅτι εἶχε χάσει τὴν ἡσυχία της ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ εἶχε πάρει. Ἡ κυρία ἄνοιξε τὸ κουτάκι καὶ βρῆκε μέσα τὴν καρφίτσα της τὴν ὁποίαν εἶχε χάσει τώρα καὶ τόσα χρόνια. Δὲν τῆς ἔκανε ὅμως καρδιὰ νὰ μαλλώσῃ ἢ νὰ κατακρίνῃ τὴν ἄρρωστη ἡ ὁποία ἦταν χῆρα, γιὰ τὴν κλοπὴ ποὺ εἶχε κάνει. Περιποιήθηκε τὴν ὑπηρέτριά της καὶ ὅταν γιατρεύτηκε τὴν πῆρε πάλι στὴν ὑπηρεσία της. Ἡ ὑπηρέτρια στάθηκε ὡς τὸν θάνατό της τιμία καὶ πιστή, ἔλεγε δὲ ἀργότερα ὅτι ποτὲ της δὲν εἶχε κλέψει κανένα ἄλλο πρᾶγμα καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τί τὴν εἶχε σπρώξει νὰ κλέψῃ τὴν καρφίτσα.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

Ὁ Λαμαρτῖνος διηγεῖται τὰ ἑξῆς ἀνέκδοτα σχετικῶς μὲ τὴν στρατιωτικὴν ἀνδρείαν :

«...Μιὰ μέρα ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ ντὲ Κυστίν, καβάλλα ἐπάνω στ' ἄλογο του, ἐδιάβαζε ἕνα τηλεγράφημα, ὅταν μιὰ ἐχθρικὴ σφαῖρα διεπέρασε τὸ χαρτὶ τοῦ τηλεγραφήματος.

Ὁ ὑπασπιστὴς σταμάτησε τὸ διάβασμα κάτοχρος, καὶ κύτταξε τὸν στρατηγο του.

—Δὲ βαρυέσαι !... τοῦ εἶπε τότε ἀταράχως ὁ Κυστίν. Ἐξακολούθησε τὴν ἀνάγνωση. Ἡ σφαῖρα, τὸ πολὺ-πολύ, νὰ ξέσχισε καμμιὰ λέξη μόνο ! Ἐξακολούθησε !...

***

Στὴν μάχην πάλιν τοῦ Σαὶν Φουλχὰν κάποιος ἱππεὺς ὀνόματι Ρύγκ, ἐπέπεσεν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τραγουδῶντας τὸ περίφημο κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπαναστατικὸ τραγοῦδι «Σὰ ἰρά» !... Ἐνῶ ἐκάλπαζεν ὅμως μιὰ ἐχθρικὴ ὀβίδα ἔπεσε πάνω στὸ ἄλογό του καὶ τοῦ ἀπέκοψε τὸ κεφάλι ! Μολαταῦτα ὁ Ρύγκ δὲν τάχασε. Ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τάλογο καὶ ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν πεζὸς, χωρὶς νὰ διακόψῃ οὔτε στιγμὴ τὸ πολεμικό του τραγοῦδι !...